

Sygn. akt II CSK 47/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa M. F.
przeciwko Gminie Łódź
o zadośćuczynienie i rentę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 27 sierpnia 2014 r., sygn. akt I ACa 230/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik powoda M. F. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 sierpnia 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparła na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt. 1 i 4 k.p.c.

W ocenie autorki skargi kasacyjnej w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne dotyczące: „wykładni przepisu art. 355 k.c. i określonego w nim miernika należytej staranności w odniesieniu do budowlanych, a następnie administrowanych i utrzymywanych przed podmioty publiczne urządzeń użyteczności publicznych, w sytuacji, gdy brak jakichkolwiek uregulowań prawnych, które wskazywałyby na konkretne wymogi w zakresie tych obiektów”.

Istotnego zagadnienia prawnego, jako przesłanki wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie można sprowadzać do pytania o uzupełnienie, jakim jest pytanie: „według jakich kryteriów należy oceniać w wyżej wymienionych przypadkach zachowanie należytej staranności”. Istotne zagadnienie prawne powinno być oparte na pytaniu do rozstrzygnięcia, a więc pytaniu formułującym do wyboru adresata dwie możliwe alternatywne odpowiedzi. Nie jest natomiast dopuszczalne wystąpienie z pytaniem otwartym (do uzupełniania) o nieokreślonych możliwościach odpowiedzi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia

21 sierpnia 2014 r. III CZP 44/14, nie publ.). Pytania sformułowane w skardze kasacyjnej nie stanowią zagadnienia prawnego także dlatego, że autorka skargi kasacyjnej nie przedstawiła argumentów, które świadczyłyby o możliwych rozbieżnościach interpretacyjnych innych niż tylko ocena odmienna od tej, którą przyjął Sąd Apelacyjny.

Nie można również podzielić twierdzenia pełnomocnik skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona z powodu naruszenia art. 278 § 1 k.p.c., art. 286 k.p.c. i art. 382 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., a nadto przypisanego Sądowi Apelacyjnemu naruszenia art. 328 k.p.c. przez „uzasadnienie wyroku w sposób lakoniczny, hasłowy”. Pełnomocnik powoda wskazała, że Sąd Apelacyjny „samodzielnie podważył w całości ustalenia opinii biegłego” i „nie wezwał biegłego na rozprawę celem usunięcia powstałych wątpliwości ani też nie powołał kolejnego biegłego tej specjalności”.

Wbrew twierdzeniom zawartym w skardze kasacyjnej Sąd Apelacyjny uznał, że powołanie dowodu z opinii biegłego z zakresu elektryki, z powodu braku wymagania by przedmiotowy teren był oświetlony oraz norm, do których biegły mógłby w tej kwestii się odnieść, nie było w sprawie konieczne. Sąd natomiast przyjął, w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych, ustalenia zaczerpnięte z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. W świetle powyższych ustaleń twierdzenie, że Sąd Apelacyjny samodzielnie ustalił okoliczności wymagające wiadomości specjalnych, nie znajduje potwierdzenia.

Powołanie się na rzekome przeprowadzenie przez sąd dowodu z oględzin miejsca zdarzenia tylko ze względu na twierdzoną przez osobę trzecią wypowiedź sędziego po ogłoszeniu wyroku, również nie uzasadniało oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).